

Teremtő Lélek, légy velünk!
Látogasd híveid szívét!
Töltsd malasztal a kebleket,
melyeknek alkotója vagy.

Te kit Védőnknek mondanak,
s mellénk a magas Ég adott!
Tűz, élő forrás, szeretet!
Te lelkek lelki olaja!

Ajándékkal hétszeres!
Te ujj az Isten jobbkezén!
Te, ki az Atya megígért
szavával áldod torkaink!

Gyűjts fényt érzékeinkbe! Öntsd
szívünkbe szent szerelmedet!
S mi bennünk testi gyöngeség,
örök erőddel izmosítsd!

Ellenségünket űzzed el!
S a Békét tüstént hozd közel,
előttünk járva, mint vezér!
S kerüljünk mindent, ami árt.

Általad tudjuk az Atyát,
s ismerjük, adjad, a Fiút!
Tebenned higyjük Szellemét
mindakettőnek végtelen.

Ezt teljesítse az Atya,
s vele egylényű Egyfia,
aki veled uralkodik,
óh Lélek, minden századig!

(Babits Mihály: Pünkösdi himnusz)

XXVIII. évfolyam 5. szám
2021. május

Bulányi Gy.: Pünkösdi gondolatok...	4719
Bulányi Gy.: Harmadszor is...	4721
Hamvas B.: Padokrata	4724
Bulányi Gy.: Hálaadó szentmise...	4725
Hollai K.: Gondjaim a Zsoltárokkal	4727
Németh L.: Másság	4728
Bulányi Gy.: Akik az üldözésből jönnek	4728
Élő A.: COVID-osztály	4736
Csapody T.: A Bokor szamizdat	4738
Bulányi Gy.: Törés, felkelés, lázadás	4742
Gromon A.: A szabad Jézus	4748
Habos L.: VERSEK	4752

«Az emberi elköteleződés folyóirata – családunkért,
nemzetünkért, mindenkiért – Isten Országáért megvalósulásáért.»
Elérhetőség: koinonia.tarsak@gmail.com

BULÁNYI GYÖRGY

PÜNKÖSDI GONDOLATOK...

Naplóíráshoz Horatius szerint otium kell. Ebben a latintól elszokott világban inkább Arannyal kell szólni: egy kis független nyugalmat, melyben a dal megfogható - erre várt ő késő öregkorában, amikor hatvan éves volt. Én várom-e? Nem. Akkor érzem jól magamat, ha a tennivalóimtól nem tudom, hol áll a fejem. De ennek most az lett a következménye, hogy május 6-ról 14-re ugrok. Még jó, hogy előre kellett dolgoznom, s a májusi szentbeszédeimet meg kellett írnom valamikor januárban az áprilisi Érted Vagyok számára, ahol ennyi az átfutási idő. De elmúlik a május, s én e naplófüzetnek a naptár miatt a Pünkösdi napló nevet adom. Illik tehát, hogy legyen benne valami Pünkösdről is.

Szélzúgás, lángnyelvek...

Ne távozzatok Jeruzsálemből, hanem várjátok meg az Atya ígését. Felmentek a felső szobából, s egy szívvel és egy lélekkel kitartóan vettek részt az imádkozásban.

Majd Júdás helyett megválasztották Mátyást azok közül, akik az egész idő alatt együtt voltak velük, amíg közöttük járt az Úr Jézus. Amikor pedig eljött a pünkösöd napja, hirtelen hatalmas szélrohamhoz hasonló zúgás támadt az égből, s Péter elkezdheti beszédét: Jézust, akit Isten igazolt előttem, ti felszegeztétek és megöltétek. De őt az Isten feltámasztotta, mivel lehetetlen volt, hogy a halál fogva tartsa őt. Negyvenkilenc nappal húsvét után a titokban feltámadás publikus, kinyilvánított feltámadással lesz; tudomásul veheti azt egész Jeruzsálem: Kaifás, a főpap, a gyilkosság kitervezője is, s a nép is, aki a Feszítsd meg! -et kiáltotta. Péter azt mondja, hogy szükségképpen volt a feltámadás: lehetetlen volt, hogy a halál fogva tartsa őt. Miért volt lehetetlen? Magyarán Péter zsoltárt idéz: nem engedted, hogy Szented rothadást lásson. S az Isten azt tesz, amit akar. Ezért mindenható.

Ki kell már egyszer tisztázni a mindenható Isten fogalmát. Aki Istentől beszél, állítja, hogy Ő létezik, az teljes valóság - mindennek, ami csak van -végső okának vallja őt. Mert semmi sincs ok nélkül, még pedig elegendő és szükségképpen ok nélkül. Másképpen mondva ugyanezt: semmi sincsen magától; mindennek, ami létezik, szükségképpen van létrehozó oka. A gyufának a gyufacsináló ember az oka, aki megtervezte és megvalósította azt a gyárat, amelyben a gyufát előállítják. A teljes valóságnak a megcsinálója az ezt a valóságot létrehozó Isten. Ez a szükségképpen ok; mert nem lenne gyufa, és nem lenne a bennünket körülvevő, fényévek távolába is terjeszkedő teljes valóság, ha nem lenne létrehozója, akit Istennek állítunk. Másfelől a gyufacsináló embernek nem lehet oka a gyufa, mert a gyufa képtelen embert alkotni. A gyufa képes elégni, hőt fejleszteni, de embert nem tud létrehozni. Az ember viszont már elégséges oka a gyufának, mert az ember képes gyufát csinálni. Aki Istent állít, az olyan létezőt állít, aki képes létrehozni a valóságot, s a valóság egészén belül embert is képes alkotni. Így aztán Isten az egész valóság szükségképpen és elegendő oka.

Szükségképpen és elegendő oka nemcsak a teljes valóság létezésének, hanem a valóságban ható törvényeknek is. Az emberalatti világban pl. a szélviharnak, tájfunnak, a szökőárnak, a földrengésnek s a vulkánkitörésnek is. Az élő világban az életnek és az elmúlásnak, a gyümölcsöt hozásnak s a szaporodásnak is, a kórokozók-bacilusok létezésének is az Isten az okozója. Az ember világában pedig az ember szabadságának: a jó és gonosz cselekedeteinknek is, melyek szabadságunkból fakadnak. A lét törvényének tapasztaljuk a tájfun, a halált, s az emberi szabadság minden megnyilvánulását, pl. a neoliberalizmus gáztetteit is. Az Isten a végső oka nemcsak a valóság egészének, hanem a bennük ható törvényeknek is. Miért ezek a törvényei? Mert Isten - nem Istent teremtett, mert ez fogalmi ellentmondás lenne. Isten, az abszolút lét, csak nem-Istent, csak relatív létet tud teremteni. A relatív lét pedig ilyen, hogy van benne földrengés, halál

és emberi gonoszság. Szükségképpen. Vak erőkből is áll és gonosz erőkből is - szabadságunk következtében. Nem tudott másmilyen világot teremteni. Biztos, hogy a lehető legjobb világot teremtette; következik ez az Isten tökéletességéből, jóságából. Abból, hogy Isten azt hozta létre, amire egyáltalán képes volt. Az ember sem csinál egy alkotást pocsekábbra, mint ahogy tudja. Ha Isten világot, valóságot hoz létre, az ilyen. Így mindenható az Isten.

Az öntudatlan világ nem szenved. Az ember szenved tőle, de jutalma lehet az Isten örök élete halálunk után. S jutalmunk lehet az Isten Országának boldogsága már a földi létben is, ha jóra használjuk a kapott szabadságot: ha adunk. Ha adunk, százannyit kapunk vissza: testvért és nővért, házat és földet. Nem csinálunk rossz vásárt, ha meg is kell halnunk. Sorsunk itt is a boldogság, ha itt még nélkülözünk is kell az abszolút lét zavartalan örömét.

S most jön a nagy kérdés: ha már csak ilyenre sikerülhet a relatív lét, nem tudná Isten a tájfun borzalmait, s korunkban a neoliberalizmus gonoszságait - s más korokban más gonoszságokat - felszámolni, hatályon kívül helyezni? Miért ne tudná?! Akinek van hatalma törvényt szabni, annak van hatalma a törvényt hatálytalanítani is. Meg is teszi az Isten ezt nemegyszer. Jairus házában, Naim városának kapujában, Lázár sírjánál. Sőt, minden egyes csodás gyógyuláskor, Jézus korában és akármikor. Jézus ugyan azt mondja a gyógyultaknak: A hited gyógyított meg téged. De ehhez a gyógyuláshoz azért az Istennek is köze van, mert a kilenc leprásnak szemére hányja, hogy nem dicsőítették Istent a gyógyulásért. Ateisták nem szoktak csodálatosan meggyógyulni. Egy baráti házaspár négy gyermekéből egy rákos lett. Buzgón s hittel imádkozott az egész család. S a rák nyom nélkül eltűnt. Lourdesban jegyzik az orvosilag érthetetlen gyógyulásokat, s nem keveset. Másutt is történnek csodálatos gyógyulások, ma is.

Mért nem avatkozik bele Isten sűrűbben a folyamatokba? Talán azért, mert Jairus lányának, a naimi ifjúnak s Lázárnak néhány évtizeden belül mindenképpen meg kell halnia. Talán azért, mert a meggyógyult betegeknek előbb-utóbb ugyanez lesz a sorsuk - a teremtett világ törvényszerűségei szerint. Meghalnak néhány év vagy évtized után ők is - ismét a teremtett világ törvényszerűségei alapján. Minek nyúljon bele, ha mindenképpen működnek az általa létrehozott világ törvényei?

Ha Isten mégis belenyúl a törvényszerű folyamatokba és megmásítja azokat, valami oka van rá. Találghatjuk ezt az okot. A Golgotán nem nyúlt bele, mert nem bábjátékot akart, hanem történelmet: Kaifás, Pilátus kezét nem köti meg, ellenük és társaik ellen csak háborúkkal csatázhatna, s ezt azért az Isten még sem vállalja. Húsvétkor, Pünkösdkor viszont belenyúlt. Miért tette? Mert meg akarta taszítani Jézus ügyének kátyúba jutott szekerét. Azt akarta, hogy a feltámadt

Jézus húsvét után összeszedje a megfutott Tizenkettőt. Pünkösdkor pedig azt akarta, hogy a feltámadása publikus, mindenki által tudottá legyen. Isten gyilkolni nem hajlandó, de Jézust feltámasztja, új életet ad neki. Gyilkolni nem hajlandó, de kiárasztja Lelkét: szélzúgást támaszt, lángnyelvek ereszkednek a Tizenkettőre, s bátorság tölti el őket: nem gyilkolni, de vállalni azt, hogy Kaifás most már az ő életükre is törjön. Mindenható-e már most az Isten? Nem jó szó ez az Isten jellemzésére. Hajlandó létet, életet adni. Hajlandó gyógyításkor, feltámasztáskor újra adni ezt az életet. De gyilkolni nem hajlandó, inkább együtt szenved a szenvedővel; ha kell, akkor a kereszten vergődő Jézussal is. Inkább mindent adónak és mindent elszennvedőnek mondanám őt. A mindenhatóságának korlátot szabnak az által megteremtett világ törvényszerűségei; pl. az, hogy mindannyian egy halálos betegséggel születünk a világra. Ide kívánczik most egy vers. Szabó Lőrincé. Címe:

LÓCI VERSET ÍR

*...egyszerre nyílt az ajtó,
jött Lóci és elébem állt
s megszólalt: - Apu, verset írtam!
- De hisz még nem tudsz írni, te!
- Nem is írtam, csak kigondoltam.
- No, halljuk. - Hát figyelj ide, -
szólt Lóci, azzal nekikezdett
s két sorban elmondta a verset:
"Az életet adja, adja,
egyszerre csak abba hagyja."
Én nagyot néztem: - Ki? Kiről szól
a versed? Ennyi az egész?
- Hát az Istenről, az a címe! -
magyarázza a gyerek; és:
- Nem kéne még valami hozzá?
- kérdeztem én kíváncsian.
- Nem hát, - felelt ő, - ez az élet,
- ebben már minden benne van.
- Benne van, jól van, igazad van,
szép a vers, menj és játssz tovább! -
Szinte ijedten csókoltam meg
Lóci hatéves homlokát...*

El kell fogadnom, hogy Isten ilyen világot teremtett, s ezen a világon belül kell tennem, amit kíván tőlem. Tőlem azt kívánja, amit mindenkitől. Hogy el ne akadjon a székér. Hogy megvalósuljon az ország. Az Ország, amely testvérekből áll, akik nem parancsolgatnak egymásnak, hanem mossák egymás lábát. Az Ország, amelyben nem akarok gazdagabb lenni, mint a testvérem, hanem osztozok. Az Ország, amelyben nem erőszakoskodom, mert mi értelme lenne annak ott, ahol mosni akarom a testvérem lábát, s mindent meg akarok osztani vele. Isten Lelke csak ezt kívánja tőlem. Ugyanazt, amit tőled is.

BULÁNYI GYÖRGY

HARMADSZOR VISNYESZÉPLAKON...

Szeptember 20-án reggel hétkor indultam a Piarista közből Balaton Tamással, és 26-án este fél tízkor érkeztem haza Inczedy Péterrel. E hét nap történetét szeretném elmondani.

Hazaérkezve – 27-én, szombaton hajnali félnyolckor már koncelebráltam, s féltizenkettőre jutottam el odáig, hogy elkezdhetem a beszámolót erről a hétről. Futó Béla s Urbán Józsi széles mosollyal fogadtak, s kérdezték, hogy mi volt. Én meg csak azt mondtam nekik, hogy *a mennyországban voltam*. Meg azt, hogy a hétfői „megosztáson” majd mindent elmesélek. De a Bokornak többet akarok mesélni, mint amennyit nekik majd elmondhatok.

Azzal kezdem, hogy 19-én volt a *Mag I.* évnyitója. Indult pontosan 15,00-kor. Én voltam a soros elnök, s már félháromkor megterítettem Veni Sancte-ra, misére. Mindenki pontosan érkezett, s rázendítettünk: *Jöjj Szentlélek Úristen...* Nem tudom rekonstruálni a találkozózt, csak annyira emlékezem, hogy beszámoltunk Kundra Pistával az aug. 31-i egri találkozónkról, ahol is megköszöntöttük Gizikét 90. születésnapján, aki visszaemlékezett valamikori szavaimra: *Te vagy a Bokor legrégebben fiatal kislánya*. Meg még arra emlékezem, hogy szeptemberi találkozóunk vége felé megszólalt a telefonom, s egy csengő hangú kislány beszélt belőle: *A visnyeszéplaki Anikótól tudja, hogy holnap megyek hozzájuk, s elvinném-e őt?* Azt válaszoltam, hogy feltétlenül, ha reggel 7 órakor a Piarista köz 1. portáján lesz. Megkérdeztem még a nevét: Danhauser Lilla.

A csoport-találkozózt még megállapodtunk következő találkozózt idejében, s módosítottuk a házfeladatot: Váltunk a KIO-ról. Ugyan mire? Hát a *Merre ne menjek?* első 11 pontjára, amely így fejeződik be: